

[Steen Folke]

Derimod forstår jeg, at socialdemokratiet er enigt i det andet punkt, der hedder, at de britiske og de franske raketter naturligvis må tælles med på en eller anden måde, når dette skal gøres op. Udenrigsministeren argumenterer med, at det er rent strategiske raketter. Der er nu en meget flydende grænse mellem disse to former for raketter, og det er der mange grunde til. Det kan man ikke nå at sige meget om i en kort debat.

Endelig er der for det tredje – og det er det helt afgørende i SFs og vores beslutningsforslag – kravet om, at forhandlingerne skal strækkes ud over 1983, hvis ikke der er opnået et forhandlingsresultat forinden. Det er meget vigtigt, at der vindes tid, og det går ikke, at ministeren siger, at det er han da indforstået med, blot man samtidig kan opstille raketterne. Dels mener jeg, at en del af skaden så er sket, dels er der meget, der tyder på, at russerne ikke vil forhandle videre på de vilkår.

Vi mener, det er nødvendigt at komme med nye udspil. Vi mener, det er nødvendigt at vinde tid, og ikke mindst mener vi altså, at kravet om forlængelse af forhandlingsperioden uden opstilling af raketter er helt centralt. Derfor håber vi, at vi kan få folketinget til at vedtage dette og derigennem få pålagt regeringen at arbejde for det, uanset om den har lyst til det eller ej.

For at opnå dette resultat har vi sikret, at dette forslag vil komme til anden behandling, i det mindste i den form, at vi har anmeldt en forespørgselsdebat om hele problemstillingen, som bliver sat på dagsordenen efter den udenrigspolitiske debat torsdag den 26. maj 1983. Vi håber ved den lejlighed at få vedtaget et dagsordensforslag, som indeholder essensen i det, vi har foreslået her, ikke mindst kravet om, at der må arbejdes for en udsættelse af forhandlingsfristen i Genève, så vi kan vinde tid, så fredsbevægelserne kan vokse sig stærkere, så man i det hele taget kan mobilisere alle de kræfter, der kan være med til at spænde ben for en ny atomoprustning i Europa.

Arne Bjerregaard (KrF):

Alle ønsker vel fred, og alle ønsker vel, at alverdens våben kunne destrueres, men dertil er menneskenes børn vel ikke gode nok, desværre. Derfor må man i alt fald prøve på at

sikre, at man ikke bruger det djævelskab, man skaber, og det er min opfattelse, at det fælles forsvar, vi har i Europa sammen med USA, er en stabiliserende faktor i verdenspolitikken. Vi mener i kristeligt folkeparti, at det er en nødvendig forudsætning for en realistisk videreførelse af afspændingspolitikken, at vi har et sådant fælles forsvar, og vejen til stabilitet i Europa hviler specielt på konstruktiv brug af alliancen i den almindelige afspænding.

Ethvert medlem af NATO, og det gælder selvfølgelig også Danmark, må søge at spille sin rolle med henblik på at skabe en bedring i forholdet til Sovjetunionen og Østeuropa i det hele taget, men samtidig mener vi, at det enkelte medlemsland må have i erindring, at afspændingsbestrebelse ikke må få lov til at ødelægge alliancen. En splittet alliance vil altid være modpartens målsætning.

Hvis ikke der i de kommende måneder sker et afgørende gennembrud i Genèveforhandlingerne, så vil NATO ifølge planen begynde udstationeringen af de nye missiltyper fra udgangen af 1983. Det er os alle bekendt, men hermed være ikke sagt, at forhandlingsmulighederne er udtømt. Der er ikke sat nogen tidsfrist for rustningskontrolforhandlingerne. Forhandlingsprocessen kan og vil vel derfor fortsætte, og vi må sige, at NATOs dobbeltbeslutning indeholder netop de elementer, der styrker den fleksibilitet, som er afgørende i en vanskelig forhandlingssituation. Vi mener, og det tror jeg at alle mener, at der er langvarige og vanskelige forhandlinger forude, men den, der ikke er velforberejdet, taber i disse forhandlinger.

Ansvar for et gunstigt forhandlingsresultat påhviler ikke blot NATO, det påhviler også Sovjetunionen. Hvis viljen hos Sovjetunionen er til stede, kan den mod passende modydelse opnå særdeles stor indflydelse på NATOs politik. NATO-beslutningen indebærer simpelt hen, at tempoet i udstationeringen kan afpasses efter Sovjetunionens egen vilje, så fleksibelt er det lavet. I sidste instans vil Sovjetunionens holdning og udspil i Genève blive afgørende for, om NATO fastholder moderniseringsprogrammet fuldt ud eller det bliver overflødig.

Det er klart, at Sovjetunionen vil fortsætte sin nerve- og propagandakrig nogen tid endnu, men når sandhedens time nærmer sig, tror jeg, at vor modpart vil indse det for-